

Speciale Studie 24

Uitgebreidere studies

VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

De heerlijkheid van de ene doop

Door Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Gedurende de negentienhonderd jaar van de kerkgeschiedenis zijn bepaalde belangrijke Bijbelse dogma's vaak onderwerp van controverse en conflict geweest.

In zulke tijden hebben mensen (vaak) hun toevlucht genomen tot de Bijbel met het vooropgezette doel om steun te vinden voor hun specifieke visie, in plaats van om te ontdekken wat God in het geschreven Woord heeft geopenbaard.

Het onderwerp van de **doop** is door de eeuwen heen een steeds terugkerend vraagstuk geweest. Het is lange tijd een bron van meer dan gewone onrust geweest.

Mensen die partij kiezen voor de ene of de andere kant in deze controverse (beide partijen beginnen het Woord van God te doorzoeken naar bewijsteksten om hun theorieën te onderbouwen) hebben geen belangstelling voor alles wat het Woord openbaart, maar alleen voor dat wat hun stelling onderbouwt. De verzen die kunnen worden gebruikt om hun theorieën te onderbouwen, worden uitvergroet en verheven en verzen die worden gebruikt om de tegenovergestelde theorie te onderbouwen, worden geminimaliseerd en niet zelden genegeerd.

Als de ene helft van een vers hun standpunt ondersteunt en de andere helft het juist in de weg staat, staan mensen die beweren het Woord lief te hebben en te eerbiedigen, erom bekend dat ze er niet vies van zijn om alleen dat deel te citeren dat hun opvatting ondersteunt.

Aangezien er op dit moment een bijna bittere strijd bestaat over het onderwerp van de doop, lijkt het onmogelijk voor iemand die op enigerlei wijze bij de controverse betrokken is, om vrij van alle emotie en vooroordelen te schrijven. Maar het doel van de deze schrijver is om een eerlijke, grondige analyse van dit vraagstuk te maken. Als mijn manuscript voltooid is, zal ik het nog een laatste keer zorgvuldig doornemen en als ik dan ontdek dat ik er niet in geslaagd ben om zonder vooroordelen en bittere controversiële geest te schrijven, zal ik mijn manuscript weggooien.

Bovendien ben ik, in het geval dat mijn manuscript gedrukt wordt en een lezer kan aantonen dat ik me schuldig heb gemaakt aan een ontrouwe omgang met Gods Woord, volledig bereid om de hele uitgave te vernietigen.

Onderzoeksmethode

Het plan dat ik voorstel om dit onderwerp te behandelen is als volgt:

Elk vers in het Nieuwe Testament waarin het woord doop voorkomt, zal eerst worden geciteerd en vervolgens worden geanalyseerd. Er zal terdege rekening worden gehouden met de context van elk vers. Er zal niets in de verzen worden gelezen wat er niet staat. Tijdens het analyseren zullen geen menselijke gedachten worden vermengd met Gods gedachten en geen enkele waarheid in de verzen die door de schrijver kan worden ontdekt, zal opzettelijk worden weggelaten.

De analyse zal eenvoudig zijn, omdat de schrijver van mening is dat de algemene waarheden in Gods openbaring duidelijk aan de oppervlakte te zien zijn. De details zijn diep verborgen, maar onze interesse gaat uit naar de algemene waarheden die in Gods Woord worden geopenbaard en die betrekking hebben op de doop. Het Woord zal voor zichzelf spreken.

Na de analyse zal de waarheid worden samengevat, dat wil zeggen dat de afzonderlijke delen van de waarheid die uit de Schrift zijn gehaald, worden samengebracht om één enkele openbaring van de waarheid te vormen. Ook hier zal zorgvuldigheid worden betracht, zodat er niets kan binnensluipen dat niet in de analyse naar voren is gekomen.

De vermaning van II Timotheüs 2:15 zal nauwgezet in acht worden genomen en het Woord der Waarheid zal recht gesneden worden.

Door analyse, samenvatting en het recht snijden van de Schrift zullen we dus proberen de waarheid in Gods Woord over de doop te vinden. Ik ben er zeker van dat God zulke inspanningen zal eren en zegenen. Hij heeft aan gewillige zielen kennis van de waarheid beloofd.

“Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek” (Joh.7:17)¹.

Laat de lezers die theorieën aanhangen bereid zijn deze op te geven als ze in strijd blijken te zijn met het Woord van God. Laten zij die geen theorieën aanhangen bereid zijn om te leren terwijl we samen Gods Woord onderzoeken.

Twee grote categorieën

Er wordt wel gezegd dat mensen kunnen worden onderverdeeld in twee verschillende categorieën betreffende hun houding ten opzichte van de Bijbel.

1. Mensen die de Bijbel boven alles stellen;
2. Mensen die iets boven de Bijbel stellen.

De schrijver sluit zich van harte aan bij de eerste groep, ook al is die misschien klein. Ik beroep me op het Woord en alleen op het Woord. Ik kan geen hulp beloven aan mensen die traditie, geloofsbelijdenissen, kerkgeschiedenis en kerkelijke praktijken boven Gods Woord stellen.

Ik heb de waarheid onderverdeeld in drie bedelingen. Ten eerste, de periode vóór het kruis; ten tweede, de periode van Handelingen; en ten derde, de “bedeling van het geheimenis” (zie Ef.3:9). Tenzij deze onderverdelingen worden erkend, wordt de waarheid over de doop tegenstrijdig. Als deze onderverdelingen worden aanvaard, verdwijnen alle tegenstrijdigheden onmiddellijk.

Er zal geen onderzoek worden gedaan naar de manier waarop de waterdoop wordt bediend. Alleen al dit feit maakt deze brochure uniek onder de geschriften die dit onderwerp behandelen.

Vóór het kruis

Ik zou de studie willen beginnen met een onderzoek van de verzen die betrekking hebben op de waterdoop door Johannes. Deze verzen zullen ons inzicht geven in de oorsprong, betekenis en het doel van de waterdoop zoals die door de voorloper van de Messias werd toegepast.

“In die dagen trad Johannes de Doper op en hij predikte in de woestijn van Judea, en zeide: Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen...

Toen liep Jeruzalem en heel Judea en de gehele Jordaanstreek tot hem uit, en zij lieten zich in de rivier, de Jordaan, door hem dopen, onder belijdenis van hun zonden.

**Toen hij nu zag, dat vele van de Farizeeën en Sadduceeën tot de doop kwamen, zeide hij tot hen: Adde-
rengbroed, wie heeft u een wenk gegeven om de komende toorn te ontgaan? Brengt dan vrucht voort,
die aan de bekering beantwoordt” (Matt.3:1-2,5-8).**

Dit is dus de **eerste** vermelding van de doop in het Nieuwe Testament. Hier is deze nauw verbonden met het Koninkrijk der hemelen. Johannes predikte bekering omdat dit koninkrijk nabij was. Mensen die zich bekeerden, werden gedoopt in de rivier de Jordaan. Zij die gedoopt werden, beleden hun zonden.

Toen de Farizeeën en Sadduceeën naar Johannes kwamen om zich te laten dopen, eiste hij van hen vruchten die aan de bekering beantwoordden. Dit werd ook van de menigte geëist, zoals blijkt uit het parallelle gedeelte.

¹ Voetnoten zijn alle van de vertaler.

Citaten zijn uit de Nieuwe Vertaling 1951 van het NBG, tenzij anders aangegeven.

“En hij kwam in de gehele Jordaanstreek en predikte de doop der bekering tot vergeving van zonden... Hij sprak dan tot de scharen, die uitliepen om zich door hem te laten dopen: Adderengebroid, wie heeft u een wenk gegeven om de komende toorn te ontgaan? Brengt dan vruchten voort, die aan de bekering beantwoorden. En gaat niet bij uzelf zeggen: Wij hebben Abraham tot vader; want ik zeg u, dat God bij machte is uit deze stenen Abraham kinderen te verwekken” (Luc.3:3,7-8).

Tegenwoordig is het gebruikelijk om eerst geloof te eisen en daarna pas de doop, maar het is duidelijk dat Johannes “vruchten die aan de bekering beantwoorden” eiste voordat hij de mensen die naar hem toe kwamen zou dopen.

Wat Johannes precies eiste, kunnen we eenvoudig ontdekken, want over deze eis vroegen de mensen hem: **“Wat moeten wij dan doen?”**

“Hij antwoordde en zeide: Wie een dubbel stel klederen heeft, dele mede aan wie er geen heeft, en wie spijzen heeft, doe evenzo. Er kwamen ook tollenaars om zich te laten dopen en zij zeiden tot hem: Meester, wat moeten wij doen? Hij zeide tot hen: Vordert niet meer dan u voorgeschreven is” (Luc.3:10-13).

Deze verzen laten zien wat voor soort dingen Johannes van mensen vroeg. Het is duidelijk dat deze dingen te maken hadden met het komende koninkrijk. Moet iemand in de huidige tijd al zijn kleren uittrekken, behalve één hemd, om gedoopt te kunnen worden? Mensen die zichzelf hoog achten, willen wel de doop van Johannes, maar lijken niets te willen doen met wat daar bij hoort.

De doop zoals die door Johannes werd bediend, moet worden onderscheiden van de “verschillende dopen” van het Oude Testament. Sommige leraren hebben, in hun ijver om de waterdoop voor de huidige bedeling af te schaffen, geprobeerd om de doop van Johannes tot een van de ceremoniële wassingen van het Oude Testament te maken. Het onderscheid wordt echter in veel verzen duidelijk gemaakt.

“Vanwaar was de doop van Johannes? Uit de hemel of uit de mensen? En zij overlegden onder elkander en spraken: Indien wij zeggen: Uit de hemel, zal Hij tot ons zeggen: Waarom hebt gij hem dan niet geloofd? Doch indien wij zeggen: Uit de mensen, zijn wij bevreesd voor de schare, want zij houden allen Johannes voor een profeet” (Matt.21:25-26).

In de parallelle gedeelten lezen we:

**“De doop van Johannes, was die uit de hemel of uit de mensen? Antwoordt Mij daarop” (Marc.11:30);
“De doop van Johannes, was die uit de hemel of uit de mensen?” (Luc.20:4).**

Hier wordt het duidelijk “de doop van Johannes” genoemd. Deze aanduiding zou misplaatst zijn als de doop van Johannes één van de levitische wassingen was. De doop van Johannes was uit de hemel en werd door openbaring gegeven voor een duidelijk doel in verband met de komst van de Messias van Israël.

“En ik kende Hem niet, maar HIJ, DIE MIJ GEZONDEN HAD OM TE DOPEN MET WATER, die had tot mij gezegd: Op wie gij de Geest ziet nederdalen en op Hem blijven, deze is het, die met de heilige Geest doopt” (Joh.1:33)

Dit vers laat zien dat de doop van Johannes werd bediend als gevolg van een goddelijke opdracht die persoonlijk aan hem was gegeven.

Velen hebben geprobeerd om de doop van Johannes in verband te brengen met het “sprengen met rein water” dat in Ezechiël wordt genoemd. **“Ik zal u weghalen uit de volken en u bijeenvergaderen uit alle landen, en Ik zal u brengen naar uw eigen land; Ik zal rein water over u sprengen, en gij zult rein worden; van al uw onreinheden en van al uw afgoden zal Ik u reinigen” (Ezech.36:24).**

Er zit een duidelijk element van tijd in deze verzen en de doop van Johannes vond plaats voordat Israël weer bijeenvergaderd was. Deze belofte zal pas in vervulling gaan als het bijeenvergaderen van Israël in het land voltooid is.

De doop van Johannes staat op zichzelf. Hij kwam niet voort uit het Oude Testament, maar uit de hemel. Hij vervulde geen opdracht uit het Oude Testament, maar een opdracht die aan hem was gegeven.

Het bespreken van Ezechiël 36 zal door de Heer zelf worden gedaan. De Heer heeft nooit iemand gedoopt toen Hij op aarde was, noch na die tijd. Dit feit wijst op de toekomstige vervulling van de belofte.

Het doel van de doop van Johannes

In het Evangelie van Johannes komen we de volgende duidelijke uitspraken tegen:

“En zij vroegen hem en zeiden tot hem: WAAROM DOOPT GIJ DAN, indien gij de Christus niet zijt, noch Elia, noch de profeet?”

“Johannes antwoordde hun en zeide: Ik doop met water; midden onder u staat Hij, van wie gij niet weet.”

“Dit geschiedde te Betanië over de Jordaan, waar Johannes doopte.”

“En zelf wist ik niet van Hem, maar OPDAT HIJ AAN ISRAËL ZOU GEOPENBAARD WORDEN, daarom kwam ik dopen met water.” (Joh.1:25,26,28 en 31).

Het laatste vers geeft het belangrijkste, zo niet het enige doel van Johannes' waterdoopt aan. Alle menselijke meningen moeten wijken voor Johannes' eigen uitspraak over het doel van de doop die hij bediende.

De goddelijke religie van het jodendom wees in al haar onderdelen, zowel in de geest als in de letter, op de beloofde komst van een Messias. Hij zou een koning zijn die over Israël zou regeren.

“Ik bedoel namelijk, dat Christus ter wille van de waarachtigheid Gods een dienaar van besnedenen geweest is, om de beloften, aan de vaders gedaan, te bevestigen” (Rom.15:8).

Om deze Messias aan Israël te openbaren (dat wil zeggen, zichtbaar voor Israëls ogen en duidelijk voor Israëls begrip), was Johannes gekomen om met water te dopen.

Iedere ijverige student van het Woord van God zal onmiddellijk beseffen dat God tijdens de huidige bedeling niet probeert om de Messias aan Israël te openbaren. De Geest van God werkt met individuele Joden, net zoals Hij met individuele heidenen werkt. Gods plannen voor het volk zijn opgeschort. Hij heeft het volk als geheel veroordeeld tot gerechtelijke blindheid. Het zou inderdaad vreemd zijn als God Israël zowel verblindt als probeert om haar Messias te openbaren. Aangezien de waterdoopt van Johannes bedoeld was om de Messias duidelijk te maken aan Israël, kan deze geen plaats hebben in een tijd waarin al Gods handelingen en bedoelingen voor Israël zijn opgeschort.

Het doel van Johannes' doop bewijst dat deze verschilde van de “verscheidene wassingen”² die door de wet waren opgelegd. Israël als geheel nam elke dag deel aan deze dopen. Er was natuurlijk een nieuwe en aparte doop nodig om de Messias aan Israël te openbaren.

Doop tot bekering

Meer licht op de betekenis van Johannes' bediening van de waterdoopt wordt gegeven in andere teksten uit de Schrift:

“Ik doop u met water tot bekering” (Matt.3:11);

Het geschiedde dat **“Johannes doopte in de woestijn en de doop der bekering tot vergeving van zonden predikte. En het gehele Joodse land liep tot hem uit en alle inwoners van Jeruzalem, en zij lieten zich door hem dopen in de rivier de Jordaan onder belijdenis van hun zonden”** (Marc.1:4-5).

Johannes verkondigde de doop der bekering, die resulteerde in de vergeving van zonden. De mensen die gedoopt werden, beleden ook hun zonden. De prediking en praktijk van Johannes verschilt enigszins van de boodschap die God voor de huidige bedeling heeft gegeven. Ik ben er zeker van dat de lezer het verschil

² 'Wassingen' (Hebr.9:10) is de vertaling van *BAPTISMOIS* dat in Hebr.6:2 is vertaald met 'dopen' (meervoud van 'doop').

kan zien tussen “de doop der bekering tot vergeving van zonden” en “verlossing door zijn bloed, de vergeving van de overtredingen, naar de rijkdom zijner genade”.

De doop van Johannes was tot bekering en niet tot Christus. Er bestaat een doop tot Christus, maar daar zullen we later op ingaan.

De morele en geestelijke toestand van Israël in de tijd van Johannes was inderdaad triest. Gods aanklacht, uitgesproken door Jesaja, gold nog steeds.

“Wee het zondige volk, de natie, beladen met ongerechtigheid, het gebroed van boosdoeners, de verdorven kinderen. Zij hebben de HERE verlaten, de Heilige Israëls versmaad, zich achterwaarts gewend” (Jes.1:4).

Hun doop verklaarde dus dat God de waarheid sprak toen Hij dit over Israël zei.

“En toen al het volk dit hoorde, en ook de tollenaars, hebben zij God gerechtvaardigd, daar zij met de doop van Johannes gedoopt waren. Maar de Farizeeën en de wetgeleerden verwierpen voor zichzelf de raad Gods, daar zij niet door hem gedoopt waren” (Luc.7:29-30).

Het volk als geheel moest zich bekeren en werd door Johannes opgeroepen om dat te doen. Sommigen reageerden op zijn oproep en werden gedoopt, waardoor zij zich **identificeerden met het berouwvolle deel van Israël**. Zij vormden niet alleen een aparte groep, maar identificeerden zich ook met de Komende. Door hun geboorte waren zij al geïdentificeerd met het volk Israël. Door de besnijdenis waren zij geïdentificeerd met de hoop van het verbond met Israël. Nu gaan ze verder en worden ze door de doop geïdentificeerd met de Messias en hen die berouw hadden. Bekering van de kant van Israël was de eerste vereiste voor nationale zegen. Zie **Deut.30:1-5**.

De doop van Jezus

“Toen kwam Jezus uit Galilea naar de Jordaan tot Johannes, om Zich door hem te laten dopen. Maar deze trachtte Hem daarvan terug te houden en zeide: Ik heb nodig door U gedoopt te worden en komt Gij tot mij? Jezus echter antwoordde en zeide tot hem: Laat Mij thans geworden, want aldus betaamt het ons alle gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij Hem geworden. Terstond nadat Jezus gedoopt was, steeg Hij op uit het water” (Matt.3:13-16).

Over deze doop van Jezus door Johannes lezen we in Marcus: **“En het geschiedde in die dagen, dat Jezus Nazaret in Galilea verliet en Zich door Johannes in de Jordaan liet dopen”** (Marc.1:9).

Lucas vermeldt dezelfde gebeurtenis: **“En het geschiedde, terwijl al het volk gedoopt werd, dat, toen ook Jezus gedoopt werd en in gebed was, de hemel zich opende”** (Luc.3:21).

Jezus Christus was door zijn geboorte en besnijdenis geïdentificeerd met het volk Israël. Maar Hij wilde zich identificeren met het berouwvolle deel van het volk. Het was de taak van Johannes om het gelovige overblijfsel te dopen. Het was de taak van onze Heer om zich met dat overblijfsel te identificeren. Door de doop door Johannes te ontvangen, werd dus aan alle eisen van rechtvaardige plicht voldaan.

Tegenwoordig wordt er veel belang gehecht aan ‘Christus volgen in de doop’. Er wordt benadrukt dat onze Heer ons een voorbeeld heeft gegeven dat we moeten navolgen. Ik wil de lezer waarschuwen om op zijn hoede te zijn voor al deze ‘dienstbaarheid aan eigen verlangen’ en losse praatjes over het volgen van de Heer in de doop.

Het is gewoon ons eigen verlangen om één fase in het leven van onze Heer te kiezen en Hem zo te volgen in de zaken die wij zelf verkiezen, terwijl we Hem in andere zaken volledig negeren en volkomen nalaten Hem te volgen.

Bedenk dat onze Heer niet alleen gedoopt werd, maar ook werd besneden (Luc.2:21). Hij hield de Joodse sabbat van vrijdag zonsondergang tot zaterdag zonsondergang. Het was zijn gewoonte om op de sabbat naar de synagoge te gaan (Luc.4:16). Hij vierde het Pascha, vanaf zijn twaalfde jaar tot aan zijn dood (zie Luc.2:41 en 22:15). Hij was nauwgezet in het naleven van zelfs het kleinste voorschrift van de wet van Mozes (Matt.8:4).

Als we Hem willen volgen, laten we dan zijn voorbeeld volledig volgen en niet slechts een bepaald voorbeeld uitkiezen.

Welk recht heeft iemand om de hedendaagse sekten te veroordelen die ervoor hebben gekozen om onze Heer te volgen in zijn naleving van de Joodse sabbat, wanneer degene die veroordeelt ervoor heeft gekozen om Hem te volgen in de doop?

Doop in de geest

Onze volgende taak is het overwegen en analyseren van de verzen die betrekking hebben op “de doop in de heilige Geest”.

“Ik doop u met water tot bekering, maar Hij, die na mij komt, is sterker dan ik; ik ben niet waardig Hem zijn schoenen na te dragen; die zal u dopen met (in) de heilige Geest en met vuur” (Matt.3:11).

Dit is een profetische belofte die alleen aan de Israëlieten is gegeven. De belofte is een doop in de heilige Geest.

De parallelle teksten uit de evangelieverslagen luiden als volgt:

“Ik heb u gedoopt met water, maar Hij zal u dopen met (in) de heilige Geest” (Marc.1:8);

“Johannes antwoordde en zeide tot allen: Ik doop u met (in) water, doch Hij komt, die sterker is dan ik, wiens schoenriem ik niet waardig ben los te maken; die zal u dopen met (in) de heilige Geest en met vuur” (Luc.3:16);

“En ik kende Hem niet, maar Hij, die mij gezonden had om te dopen (in) met water, die had tot mij gezegd: Op wie gij de Geest ziet nederdalen en op Hem blijven, deze is het, die met (in) de heilige Geest doopt” (Joh.1:33).

En nu komt de belangrijke taak om de exacte betekenis van de uitdrukking “doop met (in) de heilige Geest” te achterhalen.

De uitdrukking “de heilige Geest” die in de vier parallelle passages wordt gebruikt, is de vertaling van de Griekse woorden *PNEUMA HAGIOS*. Deze uitdrukking komt vijfenveertig keer voor in het Nieuwe Testament en is in elke tekst vertaald met “de heilige Geest”.³

Er is echter nog een andere term die veel vaker voorkomt, namelijk *HO PNEUMA HO HAGIOS*, wat letterlijk vertaald ‘de Geest de Heilige’ betekent.

De lezer ziet meteen dat er een verschil is tussen *PNEUMA HAGIOS* en *HO PNEUMA HO HAGIOS*.

Als de term *PNEUMA HAGIOS* ‘de heilige Geest’ betekent, hoe moeten we dan *HO PNEUMA HO HAGIOS* opvatten? De meeste Bijbeldocenten zouden ongetwijfeld antwoorden dat beide termen hetzelfde betekenen, namelijk de heilige Geest zelf. Maar als dat waar is, wat gebeurt er dan met de bewering dat de Bijbel door God is geïnspireerd als twee bepaalde lidwoorden geen enkele betekenis of waarde hebben?

³ De Naardense Bijbel (2014 en 2024) is een uitzondering doordat het bepaald lidwoord ‘de’ daarin vermeden wordt als de Griekse tekst *PNEUMA HAGIOS* heeft en er niet wordt gesuggereerd dat het om de persoon van de heilige Geest gaat.

Bijvoorbeeld: “hij zal u dopen met **heilige geestesadem**” (Luc.3:16).

De vertalers hebben de term *PNEUMA HAGIOS* vertaald met ‘de heilige Geest’, waarbij ze altijd het bepaalde lidwoord en een hoofdletter hebben gebruikt. Wanneer ze dan de krachtiger term *HO PNEUMA HO HAGIOS* tegenkomen, kunnen ze geen krachtiger vertaling geven. Daardoor gaat de waarde van woordelijke inspiratie volledig verloren voor de lezer van de (meeste) Nederlandse vertalingen, voor zover het gaat om onderwerp dat hier wordt behandeld.

Een studie van de teksten waarin de termen voorkomen, zal aantonen dat *HO PNEUMA HO HAGIOS* verwijst naar “de heilige Geest”, dat wil zeggen de Geest zelf, als persoon. De term *PNEUMA HAGIOS* is echter zijn kracht, die op verschillende manieren tot uiting kan komen. Nu we dit onderscheid voor ogen hebben, zullen we proberen de betekenis te vinden van “Hij zal u dopen in *PNEUMA HAGIOS*”. Dit zullen we doen door de Schrift met de Schrift te vergelijken.

In Lucas 24:49 lezen we:

“En zie, Ik doe DE BELOFTE MIJNS VADERS op u komen. Maar gij moet in de stad blijven, totdat gij bekleed wordt met KRACHT UIT DEN HOGE.”

Hier zien we dat “de belofte mijns Vaders” wordt aangeduid als “kracht uit den hoge”.

In Handelingen 1:4 geeft de Heer opnieuw de apostelen de opdracht:

“Hij gebod hun Jeruzalem niet te verlaten, maar te blijven wachten op de BELOFTE VAN DE VADER, die gij (zeide Hij) van Mij gehoord hebt.”

In beide teksten werd hun opgedragen om in Jeruzalem te wachten en het doel van het afwachten was de vervulling van de belofte die door de Vader was gedaan. Deze belofte wordt aangeduid als “kracht uit den hoge” en is identiek aan *PNEUMA HAGIOS*. In het volgende vers lezen we verder:

“Want Johannes doopte met water, maar gij zult in *PNEUMA HAGIOS* gedoopt worden, niet vele dagen na deze” (Hand.1:5).

Door dus “het geestelijke met het geestelijke te vergelijken”, zien we dat “de doop in *PNEUMA HAGIOS*” een doop is in “kracht uit den hoge”.

De uitdrukking *PNEUMA HAGIOS* is kracht uit de hoge en de uitdrukking *HO PNEUMA HO HAGIOS* is de Geest Zelf. De eerste is zijn kracht, de tweede is zijn persoon; de eerste is de gave, de tweede is de Gever; de eerste is zijn werk en de tweede is de Werker, namelijk de Geest Zelf.⁴

In het Oude Testament stelt God een werk voor dat door zijn volk Israël moet worden gedaan. Dat is het werk van verlossing en het vervullen van de aarde met zijn heerlijkheid. Dat werk is zo groot en zo omvangrijk dat het alleen kan worden gedaan door een volk dat bekleed is met of gedoopt is in goddelijke kracht. Een doop in deze kracht is essentieel voor het werk, anders kan het nooit worden volbracht. De doop in goddelijke kracht was beloofd aan het volk Israël. Het vond plaats onder het gelovige overblijfsel in de Handelingentijd. Het manifesteerde zich in zaken als tongentaal, wonderen en genezingen. Het behoorde toe aan Israël, maar heidenen ontvingen het als zij deel kregen aan de geestelijke goederen van Israël (zie Rom.15:27). Zij hadden dezelfde uitingen. Dit was bedoeld om Israël tot jaloezie te verwekken, want God was gedurende de Handelingentijd nog steeds bezig met zijn volk.

Toen de heilige Geest neerdaalde op de heidenen in het huis van Cornelius, zei Petrus: **“En ik herinnerde mij het woord des Heren, hoe Hij zeide: Johannes doopte wel met water, maar gij zult met (in) de heilige Geest gedoopt worden”** (Hand.11:16).

⁴ Daarom heb ik in de vertaling ‘*PNEUMA HAGIOS*’ als ‘heilige geest’ weergegeven en ‘*PNEUMA*’ met ‘geest’, wanneer het om de gave gaat en niet om de Gever, behalve in de citaten uit de Nederlandse Bijbelvertalingen. Zie voor dit onderscheid ook *The Giver and His gifts* van E.W. Bullinger).

De laatste vermelding naar deze specifieke doop vinden we in I Corinthiërs 12:13.

“Want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt.”

Nu we alle verzen voor ons hebben, zal het nuttig zijn om de harmonie in alle vermeldingen te zien. De citaten zijn ontleend aan de Nieuwe Vertaling 1951 van het Nederlands Bijbelgenootschap.⁵

“Die zal u dopen in de heilige Geest en met vuur” (Matt.3:11);

“Hij zal u dopen in de heilige Geest” (Marc.1:8);

“Die zal u dopen in de heilige Geest en met vuur” (Luc.3:16);

“Deze is het, die in de heilige Geest doopt” (Joh.1:33);

“Gij zult in de heilige Geest gedoopt worden, niet vele dagen na deze” (Hand.1:5);

“Gij zult in de heilige Geest gedoopt worden” (Hand.11:16);

“Want in één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt” (I Cor.12:13).

Deze verzen geven het volledige onderwijs over de doop in de geest weer. Deze doop heeft, zoals we zullen zien, geen plaats of doel binnen “de Gemeente die zijn Lichaam is”.

Er is veel over deze doop onderwezen dat, zoals een zorgvuldige studie zal aantonen, niet op de Schrift is gebaseerd. Veel theorieën klinken goed als we ze horen uiteenzetten, maar als we de Schrift raadplegen, vinden we geen enkele aanwijzing die ze ondersteunt.

In het maandblad *Revelation* van april 1933 zegt Dr. Lewis Sperry Chafer op pagina 150:

“Blijkbaar heeft geen enkele bediening van de Geest zo veel voor de gelovige bereikt als zijn doop, waardoor wij met de Heer verbonden zijn, en door in Hem te zijn, worden wij deelhebbers van alles wat Hij is, namelijk van elke geestelijke zegen in Christus Jezus.”

Deze uitspraak klinkt mooi, maar in werkelijkheid zijn het slechts loze woorden. De Geest heeft geen bediening van de doop. Er is geen enkele tekst in de Schrift die deze bewering ondersteunt.

Johannes had een bediening van de doop en hij doopte in water. Christus heeft een bediening van de doop en Hij doopte en zal opnieuw dopen in *PNEUMA HAGIOS*. Maar de Geest heeft geen bediening van de doop. Is er een Bijbeltekst die deze visie kan ondersteunen?

Sommigen zouden meteen I Corinthiërs 12:13 aanhalen:

“Want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt.”

Dit lijkt heel goed, maar het maakt de hele leer van een doop door de Geest afhankelijk van het voorzetsel *DOOR*. En aangezien de Nieuwe Bijbelvertaling (2004)⁶ het voorzetsel *DOOR* heeft vervangen door *IN*, wordt de bewering dat wij door de Geest tot iets gedoopt zijn, direct tenietgedaan.

Laten we de feiten eerlijk onder ogen zien. Als fundamentalisten een doop *door* de heilige Geest moeten bedenken om een theologisch systeem te ondersteunen, laat ze dan geen kritiek leveren op de rooms-katholieken die een mis en vagevuur hebben bedacht als een nuttige aanvulling op hun eigenaardige theologische systeem.

Het is een verdraaiing van de Schrift om de uitspraak **“Jezus Christus zal u dopen in *PNEUMA HAGIOS*”** te verdraaien tot “De heilige Geest zal u dopen in de Gemeente, zijn Lichaam”.

⁵ Sellers citeert uit de *American Standard Version 1901* die “baptize in the Holy Spirit” (dopen **in** de Heilige Geest) heeft. Daarom heb ik in de NBG-citaten het woord ‘met’ vervangen door ‘in’.

⁶ NBG51, St.Vert., Herz.St.Vert., hebben ‘door’. De Telos-vertaling (1966) heeft ‘met’, maar in de voetnoot staat: “Lett. ‘in’, d.i. in de kracht van.”

De gelovigen die “de Gemeente, die zijn Lichaam is” vormen, bezitten de heilige Geest als onderpand van hun erfenis en de Geest vervult hen, maar de belofte van “de doop in *PNEUMA HAGIOS*” kan niet worden toegeëigend door “de Gemeente, die zijn Lichaam is”.

Als we de doop in *PNEUMA HAGIOS* aannemen, hoe zit het dan met het vuur dat daarmee gepaard gaat? Nemen we ook de oordelen aan? Of neemt de Gemeente alleen de zegen aan en laat ze het oordeel over aan Israël? Ze horen bij elkaar. Natuurlijk niet in tijd, maar zeker wel met betrekking tot Israël. Deze dingen behoren toe aan Israël en aan hen in het verleden of de toekomst die zich met Israël identificeren en deel hebben gekregen aan Israëls geestelijke zegeningen (zie Romeinen 15:27). Op een dag zal de doop in de geest plaatsvinden voor het hele volk van Israël. Dan zullen zij de HERE kennen, van de kleinste tot de grootste, en God zal zijn volk, begiftigd met goddelijke kracht, gebruiken om de aarde te verlossen en te zegenen en te vullen met zijn kennis en heerlijkheid.

De doop van Christus’ dood

In de verzen die tot nu toe zijn vermeld, worden twee verschillende dopen uiteengezet. De **eerste** was “in water”, gewoonlijk aangeduid als “**waterdoop**”; en de **tweede**, in “*PNEUMA HAGIOS*” of kracht uit de hoge, gewoonlijk aangeduid als “**doop in de geest**”.

We komen nu bij **de derde en grootste doop**. Deze wordt ons voorgelegd in de volgende verzen, waarin de werkelijke woorden van de Here Jezus Christus zijn opgetekend.

“Ik moet GEDOOPT WORDEN MET EEN DOOP, en hoe beklemt het Mij, totdat het volbracht is” (Luc.12:50).

Onze Here Jezus Christus naderde het einde van zijn aardse werk, terwijl zijn grootste werk nog moest worden volbracht. Hij moest nog naar het kruis gaan om de grote zonedrager te worden, om zijn bloed te vergieten voor de verlossing van de verloren mensheid. Hij beschrijft deze naderende dood als een “doop waarmee Hij gedoopt moest worden”. Hij wordt door de Geest gedrongen en wil dit volbrengen.

Deze doop met de dood wordt duidelijk uiteengezet in de twee parallelle teksten die ik nu citeer.

De moeder van Jakobus en Johannes had gevraagd of haar “twee zonen mogen zitten, één aan uw rechterzijde en één aan uw linkerzijde” als Hij heerst in zijn Koninkrijk. **“Maar Jezus antwoordde en zeide: Gijlieden weet niet wat gij begeert; kunt gij den drinkbeker drinken, dien Ik drinken zal, en met den doop gedoopt worden, waarmede Ik gedoopt worde? Zij zeiden tot Hem: Wij kunnen.**

En Hij zeide tot hen: Mijn drinkbeker zult gij wel drinken, en MET DEN DOOP, WAARMEDE IK GEDOOPT WORDE, ZULT GIJ GEDOOPT WORDEN; maar het zitten tot Mijn rechter-, en tot Mijn linker *hand*, staat bij Mij niet te geven, maar *het zal gegeven worden* dien het bereid is van Mijn Vader” (Matt.20:22-23, St.Vert.)

Het parallelle gedeelte staat in Marcus 10:38-39. Er is weinig verschil tussen de twee gedeelten.

“Maar Jezus zeide tot hen: Gij weet niet, wat gij begeert. Kunt gij den drinkbeker drinken, dien Ik drink, en met den doop gedoopt worden, daar Ik mede gedoopt word? En zij zeiden tot Hem: Wij kunnen. Doch Jezus zeide tot hen: Den drinkbeker, dien Ik drink, zult gij wel drinken, en met den doop gedoopt worden, daar Ik mede gedoopt word” (Marc.10:38-38, St.Vert.).

Ook hier benadrukt onze Heer nadrukkelijk, in een zevoudige herhaling van het Woord, dat zijn dood aan het kruis een doop zal zijn.

Dit is in overeenstemming met de grote profetische uitspraak over zijn dood in de Psalmen: **“Watervloed roept tot watervloed bij het gebruis uwer stromen; al uw baren en golven slaan over mij heen”** (Ps.42:8).

De ‘baren en golven’ verwijzen naar de baren en golven van Gods toorn tegen de zonde. Aan het kruis op Golgotha ontmoette de zondehatende, zondestraffende God de zonedragende Jezus, beladen met uw

zonden en de mijne en God strafte Hem in onze plaats en plaatsvervangend. Dit was zijn doop met de dood. Zijn dood was onze dood. Zijn doop was dus in feite onze doop.

Hij belooft dat Jakobus en Johannes uit dezelfde beker zullen drinken als Hij, en met dezelfde doop gedoopt zullen worden als Hij. Niet een andere doop, maar 'de doop waarmee Ik gedoopt word'.

Deze verzen leren ons niet dat Jakobus en Johannes als martelaren zullen sterven. Het is waarschijnlijk dat beiden gemarteld zijn, maar deze verzen verwijzen niet naar hun fysieke dood. Zijn beker en zijn doop waren iets veel groters dan de fysieke dood.

De beker kan verwijzen naar zijn innerlijke lijden, en de doop naar zijn uiterlijke lijden. Samen verwijzen ze naar alles wat Hij voor de zonde aan het kruis heeft geleden.

De uitdrukking "gedoopt met de doop waarmee Ik gedoopt word" verwijst naar de identificatie met en deelname aan de dood van Christus aan het kruis.

Toen Hij stierf, beschouwde God Jakobus en Johannes als stervend aan het kruis en met Hem. Maar dit geldt niet alleen voor Jakobus en Johannes, het geldt ook voor u en mij en voor elke gelovige in de Heer Jezus Christus. De apostel zegt in zijn brief aan de Romeinen:

"Indien wij dan met Christus gestorven zijn, geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven" (Rom.6:8).

"Dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is" (Rom.6:6).

"Stervend met Jezus door de dood die mij toekwam,
Levend met Jezus een nieuw goddelijk leven.
Kijkend naar Jezus totdat de heerlijkheid schittert
Op elk moment, o Heer, ben ik van U."⁷

Wij zijn met Christus gestorven, en toen Hij stierf, stierven wij met Hem. Zijn dood was een doop, en toen Hij met de dood werd gedoopt, werden ook wij met Hem gedoopt. God heeft ons zo beschouwd, en nu beschouwen wij onszelf ook zo: **"Met Christus ben ik gekruisigd"** (Gal.2:20).

De doop met de dood van Christus, waaraan wij hebben deelgenomen, is de belangrijke doop van het Nieuwe Testament. Net zoals het kruis de belangrijkste gebeurtenis is in het Woord van God, zo is ook de doop die daar plaatsvond de belangrijkste doop in het Woord van God. Wie van hen die zich beroemen op het kruis, zou het oneens kunnen zijn met deze uitspraak?

Laten we nu deze drie dopen voor ons zien.

WATERDOOP	–	DE JORDAAN
DOOP IN DE GEEST	–	DE BOVENKAMER
DOOP MET DE DOOD	–	GOLGOTHA

Laat de lezer over deze gebeurtenissen nadenken en hij zal het met mij eens zijn dat Golgotha in Gods ogen kostbaarder is dan de Jordaan of de bovenzaal op Pinksteren. Laat hem nadenken over wat er op Golgotha is gebeurd en wat Golgotha betekent voor een wereld van verloren zondaars, en hij zal samen met de dichter zingen:

"Ik roem in het kruis van Christus,
dat boven de puinhopen van de tijd uittorent;

⁷ Oorspronkelijke tekst (van D.W. Whittle):
Dying with Jesus, by death reckoned mine;
Living with Jesus, a new life divine;
Looking to Jesus till glory doth shine,
Moment by moment, O Lord, I am thine.

al het licht van het heilige verhaal
verzamelt zich rond zijn verheven hoofd.”⁸

En zij die roemen in het kruis, zullen roemen in de doop die daar plaatsvond. En toch wordt de doop die op het kruis plaatsvond bijna algemeen genegeerd.

Er zijn verzen in de Schrift waarin de doop wordt genoemd zonder te vermelden welke doop wordt bedoeld. De discussie gaat steevast over de alternatieven, of het nu gaat om de doop in water of de doop in geest. Er wordt weinig aandacht besteed aan het feit dat de verzen kunnen verwijzen naar de grootste en belangrijkste van alle dopen, de doop met de dood van onze Heer Jezus Christus, waaraan de gelovige in Christus deel heeft.

In het boek *Oneness with Christ* zegt bisschop W. R. Nicholson: “De doop door de heilige Geest is de heersende doop van het Nieuwe Testament en moet altijd zo worden opgevat, behalve wanneer de taal of de context het tegenovergestelde duidelijk maakt.”

De lezer zal onmiddellijk zien hoe deze uitspraak de grootste doop van het Nieuwe Testament verdringt, en wel door een doop die niet in overeenstemming is met de Schrift.

In de meeste verzen waarin de doop wordt genoemd, maakt de taal of de context onmiddellijk duidelijk of het om de doop in water, in de geest of met de dood van Christus gaat. In een paar belangrijke verzen is het niet meteen duidelijk welke van de verschillende soorten doop bedoeld wordt. Het kan zijn dat God dit zo heeft bepaald om te zien waar wij de eer aan geven. Hij wil zeker dat wij ons beroemen op het kruis en de doop die plaatsvond aan het kruis in alle verzen waar water of geest niet duidelijk wordt aangegeven.

Ik geloof dat iedereen die het kruis verheerlijkt en zich verheugt in de identificatie met Christus in zijn dood, er goed aan doet om het standpunt in te nemen dat de heersende doop van het Nieuwe Testament onze doop met Christus in de dood is, en dat dit altijd zo moet worden begrepen in alle verzen, tenzij de taal of context het tegendeel duidelijk maakt.

“Maar ik moge ervoor bewaard blijven te roemen anders dan in het kruis van onze Here Jezus Christus, door wie de wereld mij gekruisigd is en ik der wereld” (Gal.6:14).

Jakobus en Johannes waren in water gedoopt. Aan het kruis werden zij met Christus gedoopt in zijn doop van de dood. Vijftig dagen later werden zij in de geest gedoopt. Het is duidelijk dat als Jakobus en Johannes vandaag hier zouden zijn en wij hen zouden vragen naar het belang van deze drie dopen, zij zouden antwoorden door te roemen in de doop die plaatsvond aan het kruis. Ja, precies de doop die vandaag de dag wordt genegeerd en verdrongen.

We moeten oppassen dat we niet in de fout vervallen om de “doop in de geest” en de “doop met de dood van Christus” met elkaar te verenigen en te spreken over “gedoopt worden in de geest met de dood van Christus”, zoals velen vandaag de dag doen. Dit is het samenvoegen van twee dingen die God niet heeft samengevoegd. Er is geen enkele tekst in de Schrift die deze theorie ondersteunt. Elk vers dat over dit onderwerp gaat, bewijst dat Christus weliswaar doopt in de geest, maar dat de heilige Geest niet doopt in iets. Ik herhaal nogmaals: de Geest heeft geen doop.

⁸ Oorspronkelijke tekst (John Bowring):

In the cross of Christ I glory,
towering o'er the wrecks of time;
all the light of sacred story
gathers round its head sublime.

Johannes en Jakobus hoefden niet te wachten tot Pinksteren om deel te krijgen aan de doop met de dood van Christus. Dat was voltooid aan het kruis. Ze moesten in Jeruzalem wachten op de doop in de geest, maar niet op die van het kruis.

Ja, het was volbracht. Aan het kruis. Volbracht voor Jakobus en Johannes en volbracht voor u en mij. Daar stortten de baren en golven van Gods toorn zich over Hem uit vanwege onze zonden. God beschouwde ons als aanwezig en stervend met Hem. Overweeg de heerlijkheid van deze doop. Wat een hoop voor arme, verloren zondaars! En denk aan het heerlijke feit dat ook wij met Hem gedoopt zijn.

“Met Christus zijn wij gestorven voor de zonde,
Liggen begraven in het graf
Maar nu met Hem, ons Leven, levend gemaakt,
is ons verderf voorbij!

Onze God in wonderbare liefde,
Heeft ons, die dood waren, opgewekt;
En ons in de hemelen gezet
In Christus, ons levende Hoofd”⁹

De doop ná het kruis

De zogenaamde Grote Opdracht

Bij het onderzoeken van de gedeelten die betrekking hebben op de doop, gegeven na het kruis van Christus, is de opdracht in Mattheüs zo belangrijk dat deze een wat uitgebreidere analyse vereist.

“En Jezus trad naderbij en sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in de hemel en op de aarde. Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld” (Matt.28:18-20).

Dit Schriftgedeelte wordt gewoonlijk “de Grote Opdracht” genoemd, maar in feite is deze opdracht niet groter of kleiner dan de opdracht in Marcus 16:16 en Lucas 24:46-47.

Er zijn zoveel tegenstrijdige opvattingen over dit gedeelte en het is zo vreselijk verdraaid en verkeerd toegepast, dat ik er enigszins aan twijfel of de mogelijkheid bestaat om gelovigen ooit zover te krijgen dat ze nadenken over wat God heeft geopenbaard, los van hun vooroordelen.

Bij het bestuderen van dit gedeelte gaan we uit van het principe dat God zegt wat Hij bedoelt en dat God bedoelt wat Hij zegt. Hij zegt niet het ene en bedoelt het andere. God gebruikt woorden om zijn gedachten te openbaren.

⁹ Oorspronkelijke tekst:

"With Christ we died to sin,
Lay buried in the tomb
But quickened now with Him, our Life,
We stand beyond our doom!
"Our God in wondrous love,
Hath raised us who were dead;
And, in the heavenlies, made us sit
In Christ our living Head"

Het is duidelijk dat onze Heer hierin opdracht geeft om **ALLE VOLKEN TOT DISCIPELEN TE MAKEN**. Ik kan mijn geest niet voor de gek houden door te geloven dat toen de Heer zei “maak alle volken tot discipelen”¹⁰, Hij eigenlijk bedoelde dat het evangelie aan individuen of groepen zou worden gepredikt, of dat hij die het evangelie predikt bezig is alle volken tot discipelen te maken.

Als “alle volken tot discipelen maken” kan worden geïnterpreteerd als “het evangelie van de genade van God prediken”, dan heeft taal absoluut geen betekenis meer en kan elk deel van Gods Woord zo worden gewijzigd dat het elke betekenis krijgt die de mens eraan wil geven; en daarmee heeft het geen waarde meer als openbaring van Gods waarheid.

De volken moesten tot discipelen worden gemaakt door “hen te dopen in de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest”. Het voornaamwoord ‘hen’ verwijst duidelijk naar de volken. Voornaamwoorden verwijzen naar zelfstandige naamwoorden. Om het voornaamwoord ‘hen’ te laten verwijzen naar individuen in plaats van volken, is in strijd met de eenvoudigste taalwet.

Het heden is niet de tijd waarin God volken tot discipelen maakt. Het is ook niet de tijd waarin Hij zijn dienaren heeft opgedragen deze taak op zich te nemen. Deze bedeling zal eindigen zonder dat ook maar één volk tot discipel is gemaakt. Waarom zou God ons opdragen iets te doen waarvan Hij nadrukkelijk heeft gezegd dat het niet mogelijk is totdat de Here Jezus Christus terugkomt?

Het heden is dus de tijd waarin God het goede nieuws van verlossing door genade aan ieder mens wil verkondigen, opdat er uit Israël en de volken een volk zou worden genomen om “de Gemeente, die zijn Lichaam is” te vormen.

Veel Bijbelleraren beweren dat dit een opdracht voor vandaag is, maar wij moeten ons van hen afkeren en ons weer wenden tot de leraren die door de opgestane Heer zijn onderwezen tijdens de veertig dagen van zijn opstandingsbediening. Hier ontdekken we dat niemand onder de opdracht werkte die in Mattheüs is opgetekend. Acht jaar lang gingen zij niet naar “de volken”; en het meest veelzeggend is dat er in de Handelingentijd geen enkele doop werd bediend in de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest. De “Grote Opdracht” werd nooit gehoorzaamd bij welke gelegenheid die in het Nieuwe Testament is opgetekend waar de doop plaatsvond dan ook.

Als de waarheden die in deze verzen worden geopenbaard, naar behoren in overweging worden genomen, zal niemand proberen om ze als opdracht aan de gemeente van de huidige bedeling op te leggen.

Beloofde bekrachtiging

De uitspraak: “Mij is gegeven alle macht in de hemel en op *de aarde*” is **het teken voor het begin van deze opdracht**; deze zal onmiddellijk van kracht worden zodra deze verklaring is vervuld.

In Gods raadsbesluiten is gezegd: “alle dingen hebt Gij onder zijn voeten onderworpen”, maar de Geest deelt ons onmiddellijk mee: “doch thans zien wij nog niet, dat hem alle dingen onderworpen zijn” (Hebr.2:8). De tijd komt dat de Here Jezus Christus de gave van deze grote macht zal aannemen en zal heersen (Openb.11:17). Als dat gebeurt, zal de opdracht, zoals gegeven in Mattheüs, van kracht worden.

Omvang van de opdracht

De discipelen hebben de opdracht gekregen om ALLE VOLKEN te onderwijzen. **De uitdrukking ‘alle volken’ heeft nooit betrekking op Israël**. Israël werd uit de volken geroepen en van hen afgescheiden. Er staat duidelijk geschreven dat Israël “onder de natiën zich niet rekt” (Numeri 23:9). Onder deze opdracht worden zij dus niet naar Israël gezonden.

¹⁰ Het woordje “mijn” ontbreekt in de Griekse tekst. Zie bijv. Statenvertaling, Herz.St.Vert., Naardense Bijbel.

Als alle macht in de hemel en op aarde door de Here Jezus Christus wordt uitgeoefend, zal Israël onder zijn heerschappij in haar land worden hersteld. Zij zullen de HERE kennen, van de kleinste tot de grootste. Op die dag zal Israël geen discipelen meer nodig hebben.

“Dan zullen zij niet meer een ieder zijn naaste en een ieder zijn broeder leren: Kent de HERE: want zij allen zullen Mij kennen, van de kleinste tot de grootste onder hen, luidt het woord des HEREN” (Jer.31:34).

De Grote Opdracht erkende dat aan de voorgaande voorwaarde was voldaan, dus Israël is niet begrepen in het discipelschap. Deze opdracht is om Israël te verlossen en te herstellen en het uit te zenden om alle volken tot discipelen te maken. Wanneer heel Israël het weet, zal heel Israël gekwalificeerd zijn om discipelen te maken en te onderwijzen.

Leert hen onderhouden

Een onderzoek van de instructies die de Heer gaf, zal veel dingen aan het licht brengen die in de huidige bedeling niet op hun plaats zijn. Toen de Heer “al wat ik u bevolen heb” zei, bedoelde Hij niet dat de mensen die onder deze opdracht werken, sommige dingen moesten selecteren en de rest willekeurig konden negeren.

Laten we drie dingen onderzoeken die onze Heer op aarde heeft geboden.

“Geef hem, die van u vraagt, en wijs hem niet af, die van u lenen wil” (Matt.5:42);

“Daarom zeg ik u: Weest niet bezorgd over uw leven, wat gij zult eten *of drinken*, of over uw lichaam, waarmee gij het zult kleden” (Matt.6:25);

“Wees niet bevreesd, gij klein kuddeke! Want het heeft uw Vader behaagd u het Koninkrijk te geven. VERKOOPT UW BEZITTINGEN OM AALMOEZEN TE GEVEN” (Luc.12:32-33).

Het onderwijzen van deze geboden in de huidige bedeling zal alleen maar tot hopeloze verwarring leiden.

Ik ben met u

Dit heeft ongetwijfeld een belangrijke invloed op de ‘Grote Opdracht’. Onze Heer Jezus Christus beloofde hun dat Hij alle dagen bij hen zou zijn wanneer zij discipelen zouden maken, dopen en onderwijzen. Wordt deze belofte van zijn persoonlijke aanwezigheid in deze huidige bedeling vervuld? Was zijn persoonlijke aanwezigheid bij hen niet een ander teken dat de opdracht van kracht werd? Hij ging weg en zou de heilige Geest sturen om bij hen te zijn tijdens zijn afwezigheid. De belofte van zijn aanwezigheid is zo sterk persoonlijk en definitief dat het zeker een verdraaiing van het Woord is om die aanwezigheid te interpreteren als geestelijk of gedelegeerd aan de heilige Geest.

De eerste persoon enkelvoud “Ik” is zeer nadrukkelijk. Als de woorden “Ik ben met u” spreken over een aanwezigheid in de Geest en niet in persoon, dan kunnen de woorden “Ik zal weer komen” een geestelijke en geen persoonlijke komst betekenen.

Honderden gelovigen van vandaag maken van de eerste uitspraak een geestelijke aanwezigheid omdat ze willen dat het een geestelijke aanwezigheid betekent, en maken van de tweede een persoonlijke komst omdat ze willen dat het een persoonlijke komst betekent.

Weg met deze poging om Gods Woord te laten betekenen wat de mens wil dat het betekent. “Ik ben met u” betekent een persoonlijke aanwezigheid, en “Ik zal terugkomen” betekent een persoonlijke komst – niets kan duidelijker zijn.

Paulus en de Grote Opdracht

Als de opdracht in Mattheüs een opdracht voor vandaag is, op grond van welk gezag kon Paulus dan beweren: **“CHRISTUS HEEFT MIJ NIET GEZONDEN OM TE DOPEN.”**¹¹ In de opdracht van Mattheüs is het een gebod om te dopen. Het is duidelijk dat Paulus deze opdracht als een profetie beschouwde en niet als iets dat op dat moment van kracht was.

De rooms-katholieke kerk is de enige kerk die ooit echt heeft geprobeerd alle volken tot discipelen te maken. Rome geeft weinig om het individu, maar veel om de volken. Zij zou hen tot rooms-katholieke volken maken. Haar poging heeft bloedvergieten en vreselijke martelingen veroorzaakt.

Door te zeggen dat de opdracht in Mattheüs niet voor deze tijd is, betrek ik dat niet op zendingsactiviteiten, maar alleen op de basis waarop dergelijke activiteiten worden uitgevoerd. Het gebod van Christus wordt niet aangetast door het te zien als een opdracht voor een toekomstige tijd. Net als de instructies en het gebed in Mattheüs 24:15-21 staat het daar in al zijn waarheid en kracht, net zoals het door de eeuwen heen heeft gestaan, wachtend op dat moment waarop het zal worden gehoorzaamd (zoals het nog nooit is gehoorzaamd) en tot op de letter zal worden vervuld.

De Handelingentijd

Gedurende de periode die in de vier evangelierverslagen wordt beschreven, werd een kleine groep Joden in en rond Jeruzalem de kans geboden om zich te bekeren en zich te laten dopen. Zij waren getuige van de wonderen en hadden de mogelijkheid om de Messias te aanvaarden en zich door de doop met Hem te identificeren.

De meerderheid van de leden van het Joodse volk was verspreid over landen ver weg van de plaats waar Johannes en Christus predikten en waar de machtige werken werden verricht. De Romeinen stonden niet toe dat te veel Joden in Palestina verbleven, uit vrees dat zij in opstand zouden komen tegen de heerschappij van Rome. Daarom waren er meer Joden buiten het land dan in het land. Deze Joden buiten het land konden niet worden veroordeeld en uitgesloten omdat zij de Messias hadden verworpen, aangezien de meerderheid niet eens wist dat Hij werkelijk was gekomen.

Er werd niet geprobeerd om deze verspreide Joden vóór het kruis te bereiken, want het echte aanbod van de Messias was het aanbod van de gekruisigde Messias die alle profetieën over zijn lijden had vervuld en op het punt stond zijn heerlijkheid binnen te gaan. Dit aanbod zou niet beperkt blijven tot het land, maar zou in al zijn volheid worden gedaan in de hele toen bekende wereld. Dit aanbod zou worden bevestigd met grotere werken dan die Christus tijdens zijn leven op aarde had gedaan (zie Joh.14:12; Hebr.2:4).

Het is duidelijk dat het weinig zin zou hebben gehad om de Messias vóór het kruis aan het verstrooide Israël aan te bieden. Het aanbod zou na zijn dood herhaald moeten worden, aangezien er met de levende Messias geen aanstoot aan de gekruisigde verbonden was. Dit blijkt duidelijk uit de velen die geloofden toen zij zijn wonderen zagen (Joh.2:23), in tegenstelling tot het kleine groepje van 120 mensen dat op de dag van Pinksteren samengekomen was.

Het boek Handelingen is het verslag van Gods grote aanbod van de gekruisigde Messias aan het volk Israël, en dit getuigenis werd bevestigd door machtige tekenen en wonderen.

De mensen die de Messias aanvaardden, moesten zich in het openbaar met Hem en zijn overblijfsel identificeren, en deze openbare identificatie gebeurde door de waterdoop. Aanvankelijk was het aanbod alleen

¹¹ I Cor.1:17.

voor Joden, maar toen de meerderheid hun gekruisigde Messias verwierp, werd Hij gepredikt aan en aanvaard door heidenen. Deze heidenen werden gedoopt en zo geïdentificeerd met de Messias en de berouwvolle mensen in Israël. Het doel hiervan was om Israël tot jaloezie en navolging op te wekken.

Toen het aanbod voltooid was en de gekruisigde Messias door Israël als geheel werd verworpen, werd een oordeel van blindheid over het volk uitgesproken.

Als de geschiedenis de volgorde van gebeurtenissen had gevolgd die in het Oude Testament was voorspeld, zou de verwerping van de Messias zijn gevolgd door de tijd van "Jakobs benauwdheid". Maar God hield het hele profetische programma tegen en openbaarde een doel dat tot dan toe geheim was gehouden. De roeping van de Gemeente, die zijn Lichaam is, vindt nu plaats. Dit huidige doel staat bekend als de "bedeling van het Geheimenis".

Toen in Handelingen 28 het oordeel¹² was uitgesproken, eindigde het verslag er abrupt mee dat het heil Gods naar de heidenen werd gezonden. De Here Jezus Christus wordt nu aan de wereld gepredikt als Verlosser en als Hoofd van de Gemeente, die zijn Lichaam is, en niet als Messias.

De Handelingentijd heeft zijn eigen unieke opdracht en grondwet. Alles in de Handelingentijd is in overeenstemming met die grondwet. Deze werd door onze Heer gegeven in Marcus 16:15-18.

"En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping. Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden. Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden."

Hier geeft onze Heer de opdracht en het bevel voor de Handelingentijd, de periode waarin de gekruisigde Messias werd gepresenteerd en God het Woord bevestigde door de tekenen die daarop volgden.

In de verzen die we nu bekijken, is de doop noodzakelijk verbonden met het geloof. Velen hebben geprobeerd dit vers te ontcrachten door erop te wijzen dat de doop in de tweede helft van vers zestien niet in negatieve zin wordt genoemd. Maar een dergelijke interpretatie is manipulatie van de Bijbel van de ergste soort.

De voorwaarde waarop iemand behouden kan worden, is bepaald. "Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden." De Heer benoemt ook de omstandigheden waarop iemand veroordeeld zal worden. "Wie niet gelooft, zal veroordeeld worden."

Laten we niet vergeten dat niemand ooit, in welke bedeling dan ook, op een andere grond dan het volbrachte werk van Christus op Golgotha behouden wordt. Vóór het kruis vertrouwden mensen op wat Christus zou doen. Sinds het kruis moeten mensen vertrouwen op wat Hij heeft gedaan. Maar op verschillende momenten heeft God geëist dat bepaalde zaken met de verlossing gepaard moeten gaan, en in de bedeling toen God de gekruisigde Messias aanbood als Degene die was opgewekt om op de troon van David te zitten, eiste Hij dat de doop met de verlossing gepaard moest gaan.

Als iemand in de Handelingentijd geloofde maar weigerde zich te laten dopen, zou hij niet hebben voldaan aan Gods vereisten. Zijn geloof zou een geloof zonder werken zijn geweest en zo'n geloof was inderdaad dood. Het kon niet behouden.

Wanneer we de Geschriften uit de Handelingentijd (Handelingen en Vroege Brieven) onderzoeken, zullen we ontdekken dat alle leerstellingen en praktijken volledig in overeenstemming zijn met de opdracht en grondwet van die periode.

¹² Hand.28:26-27.

Het was in de Handelingentijd dat de beloofde doop in de geest plaatsvond. Zo vinden we gedurende deze periode drie dopen. Toen die periode ten einde liep en als gevolg van de struikeling en zonden van Israël, werd de verzoening van de wereld geopenbaard en werd het evangelie van de genade van God in al zijn volheid geopenbaard; onze identificatie met Christus in zijn doop van de dood wordt in al zijn heerlijkheid uiteengezet.

De doop in Handelingen

Na Handelingen 1:5 te hebben overwogen, gaan we nu verder met de volgende tekst. **“Er moet dan van de mannen, die zich bij ons hebben aangesloten in al de tijd, dat de Here Jezus bij ons in- en uitgegaan is, te beginnen met de doop van Johannes tot de dag, dat Hij van ons werd opgenomen, één van hen met ons getuige worden van zijn opstanding”** (Hand.1:21-22).

Na de keuze van Matthias en de uitstorting van de heilige geest begint Petrus een boodschap gericht aan “het volk van Israël”. Als de boodschap ten einde loopt en de mannen van Israël uitroepen: “Wat moeten wij doen, mannen broeders?”, wordt geantwoord: **“Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des heiligen Geestes ontvangen”** (Hand.2:38).

Theologen hebben geprobeerd onderscheid te maken tussen de doop van Johannes en wat zij de christelijke doop noemen. Maar uit deze eerste prediking na de opstanding van Christus blijkt duidelijk dat er geen verschil is. Johannes doopte tot bekering tot vergeving van zonden en Petrus roept zijn toehoorders op zich te bekeren en zich te laten dopen tot vergeving van zonden.

Petrus eiste een verandering van denken van degenen die de Heer der heerlijkheid gekruisigd hadden, maar dat was niet de enige vereiste. Zij moesten zich in het openbaar met Hem identificeren door de waterdoop. Dit zou leiden tot de vergeving van hun zonden. God meende wat Hij via Petrus zei en er kon geen vergeving van zonden zijn zonder de vereiste doop.

“Zij dan, die zijn woord aanvaardden, lieten zich dopen en op die dag werden ongeveer drieduizend zielen toegevoegd” (Hand. 2:41).

Er zijn veel oprechte mensen die geloven dat dit een apostolisch voorbeeld is dat ook nu nog nagevolgd moet worden. Zij beweren dat zij die vandaag het Woord van Christus van harte aanvaarden, ook gedoopt moeten worden. Maar God staat ons niet toe om een voorbeeld te nemen dat ons aanspreekt en andere voorbeelden die in dezelfde verzen worden gegeven bewust te negeren.

“En allen, die tot het geloof gekomen en bijeenvergaderd waren, hadden alles gemeenschappelijk; en telkens waren er, die hun bezittingen en have verkochten en ze uitdeelden aan allen, die er behoefte aan hadden” (Hand.2:44).

Crisis in Jeruzalem

De gekruisigde en opgestane Messias werd door de Joden in Jeruzalem verworpen en er ontstond een crisis toen Stefanus werd gestenigd. Er volgde een verstrooiing en gelovigen gingen overal heen om het Woord te prediken.

Filippus ging naar de stad Samaria en predikte daar de Messias. Er werden vele wonderen verricht, onreine geesten werden uitgedreven en vele lammen en zieken werden genezen (Hand.1:5-7).

“Toen zij echter geloof schonken aan Filippus, die het evangelie van het Koninkrijk Gods en van de naam van Jezus Christus predikte, lieten zij zich dopen, zowel mannen als vrouwen. En ook Simon zelf kwam tot geloof, en na gedoopt te zijn, bleef hij voortdurend bij Filippus, verbijsterd door de tekenen en grote krachten, die hij zag geschieden.

Toen nu de apostelen te Jeruzalem hoorden, dat Samaria het woord Gods had aanvaard, zonden zij tot

hen Petrus en Johannes, die, daar aangekomen, voor hen baden, dat zij de heilige Geest (PNEUMA HAGIOS) mochten ontvangen. Want deze was nog over niemand van hen gekomen, maar zij waren alleen gedoopt in de naam van de Here Jezus. Toen legden zij hun de handen op en zij ontvingen de heilige Geest” (Hand.8:12-17).

Alles in dit gedeelte is geheel in overeenstemming met de bedeling van Handelingen. Let op: de prediking van de Messias; de wonderen die door Filippus werden verricht; onreine geesten die met luid geroep werden uitgedreven; verlamden en kreupelen die werden genezen; geloof gevolgd door de vereiste doop; het gebed van de apostelen dat de Samaritanen de heilige geest zouden ontvangen; de heilige geest die door handoplegging werd overgedragen; het oordeel dat door Petrus over Simon de tovenaer werd uitgesproken; de engel van de Heer die tot Filippus sprak.

Hoeveel van dit programma heeft een plaats in “de Gemeente die zijn Lichaam is”? Wat, mag ik vragen, is de Bijbelse regel op grond waarvan men een leerstelling of praktijk kan aannemen of uitsluiten? Hoe kunnen we op Bijbelse gronden de waterdoop behouden en de rest verwerpen?

Filippus en de kamerling

Als we verdergaan met onze studie van het achtste hoofdstuk van Handelingen, vinden we nog andere vermeldingen naar de doop.

“En Filippus opende zijn mond, en uitgaande van dat schriftwoord, predikte hij hem Jezus. En terwijl zij onderweg waren, kwamen zij bij een water, en de kamerling zeide: Zie, daar is water; wat is ertegen, dat ik gedoopt word? En hij zeide: Indien gij van ganser harte gelooft, is het geoorloofd. En hij antwoordde en zeide: Ik geloof, dat Jezus Christus de Zoon van God is. En hij liet de wagen stilhouden en beiden daalden af in het water, zowel Filippus als de kamerling, en hij doopte hem” (Hand.8:35-38).

De kamerling gehoorzaamde aan de goddelijke vereiste voor verlossing zoals gegeven in Marcus 16:16. Hij geloofde en werd gedoopt. Zijn doop ging gepaard met een teken. Filippus werd door de Geest van de Heer weggevoerd en de kamerling zag hem niet meer.

De doop van Paulus

In de volgende tekst komen we het voorval tegen van de apostel van de heidenen.

“En terstond vielen hem als schubben van de ogen en hij kon weer zien, en hij stond op en werd gedoopt” (Hand.9:18).

Het doel en de betekenis van Paulus’ doop vinden we terug in zijn eigen uitspraak voor de menigte in Jeruzalem.

“En nu, wat aarzelt gij nog? Sta op, laat u dopen en uw zonden afwassen, onder aanroeping van zijn naam” (Hand.22:16).

Deze uitspraak, die tot ons onderwijs is opgetekend, maakt duidelijk dat de doop van Paulus een ceremoniële wassing was en te maken had met het afwassen van zijn zonden.

Klinkt dit vers niet heel vreemd in de oren van hen die de genade van God kennen en de vergeving van de overtredingen, naar de rijkdom zijner genade? Het is echter volledig in overeenstemming met het doel van de doop, vanaf het begin van Johannes’ bediening tot het einde van de Handelingentijd.

Johannes predikte de doop van bekering tot vergeving van zonden; Christus heeft gezegd: “Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden”; Petrus predikte: “Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden”; Paulus werd gedoopt om zijn zonden af te wassen. Alles is met elkaar in overeenstemming, maar als één van de voorgaande uitspraken wordt overgebracht naar de huidige bedeling, leidt dat alleen maar tot onenigheid.

De doop van Cornelius

Toen de Joden in Jeruzalem hun Messias hadden verworpen, kreeg Petrus een visioen dat hem naar het huis van Cornelius, de heiden, stuurde. Daar maakte hij gebruik van de sleutels van het Koninkrijk der hemelen en opende hij de deur van het Koninkrijk voor de heidenen. Zo werden de heidenen geënt op de goede olijf en deelden zij in de wortel en de vruchtbaarheid van de olijf (zie Romeinen 11). Door de struikeling van Israël kwam de verlossing tot de heidenen. Maar God was nog niet klaar met zijn volk; dit alles was bedoeld om Israël tot jaloezie en navolging op te wekken (zie Romeinen 11:11).

Tijdens Petrus' boodschap in het huis van Cornelius verwees hij naar de waterdooop van Johannes.

“Gij weet van de dingen, die geschied zijn door het gehele Joodse land, te beginnen in Galilea, na de doop, die Johannes verkondigde” (Hand.10:37).

“Terwijl Petrus deze woorden nog sprak, viel de heilige Geest op allen, die het woord hoorden.” De Joden “stonden verbaasd, dat de gave van de heilige Geest ook over de heidenen was uitgestort want zij hoorden hen spreken in tongen” (Hand.10:44-46^a).

“Toen merkte Petrus op: Zou iemand het water kunnen weren, om dezen te dopen, die evenals wij de heilige Geest hebben ontvangen? En hij beval hen te dopen in de naam van Jezus Christus” (Hand.10:46^b-48^a).

Er zijn twee opmerkelijke resultaten van Johannes' doop opgemerkt. Deze scheidde hen die de doop hadden ondergaan van het volk als geheel én vormde hen tot een aparte groep. Deze twee gedachten blijven terugkomen in zowel de bediening van onze Heer als die van de Twaalf, zoals beschreven in het boek Handelingen. Toen Cornelius de gave van de heilige Geest had ontvangen en daarmee het bewijs was geleverd dat God hem had erkend, vroeg Petrus onmiddellijk wie het water zou kunnen weren om hen te dopen. Met andere woorden, waarom zouden deze mensen uit de volken niet één worden met de gedoopte groep in Jeruzalem, aangezien God hen had verzegeld? Waarom zouden deze mensen niet worden gerekend tot de groep die zou worden verlost van de toorn die op het punt stond over Israël en de hele aarde uitgestort te worden? Zo werden de heidenen geïdentificeerd met het “Israël van God” en de Messias.

Het volgende vers over de doop in Handelingen brengt ons terug naar de waterdooop van Johannes, maar voegt niets toe aan het onderwijs over deze leerstelling.

“Nadat Johannes eerst, vóór zijn optreden, aan het gehele volk Israël een doop van bekering gepredikt had” (Hand.13:24).

Het huishouden van Lydia

Haar ervaring is beschreven op de volgende plaats:

“En toen zij gedoopt was en haar huis, nodigde zij ons, zeggende: Indien gij van oordeel zijt, dat ik de Here getrouw ben, neemt dan uw intrek in mijn huis. En zij drong ons ertoe” (Hand.16:15).

Zo gehoorzaamt Lydia aan Gods vereiste van Marcus 16:16.

De bewaarder te Filippi

Deze man had gevraagd: “wat moet ik doen om behouden te worden?” Opgemerkt moet worden dat Paulus en Silas hem niet alleen vertelden dat hij moest geloven, maar dat ze ook het Woord van de Heer hebben verkondigd (Hand.16:31-32).

“En in datzelfde uur van de nacht nam hij hen mede om hun striemen af te wassen, en hij liet zichzelf en al de zijnen terstond dopen” (Hand.16:33).

Een bestudering van het hele hoofdstuk zal het gedegen pinksterkarakter ervan aantonen.

De besnijdenis van Timotheüs door Paulus (16:3);
Beslissingen van de apostelen en de oudsten in Jeruzalem (16:4);
Paulus en Silas krijgen van de heilige Geest het verbod om het Woord in Asia te prediken (16:6);
Een verbazingwekkend visioen (16:9);
Doop van huishoudens (16:15,33);
Uitdrijving van een boze geest (16:18);
Een wonderbaarlijke en miraculeuze aardbeving (16:26);
Geloof gepaard gaande met onmiddellijke doop (16:15,33).

Laat dit hoofdstuk Gods plan voor de huidige bedeling zien?

Paulus in Corinthe

Hier getuigde de apostel aan de Joden dat Jezus de Messias is. Toen de Joden godslasterlijk reageerden, wendde Paulus zich tot de heidenen. Het lijkt erop dat een van de vooraanstaande Joden tot jaloezie en navolging werd aangezet, want we lezen:

“En Crispus, de overste der synagoge, kwam tot geloof in de Here met zijn gehele huis, en vele van de Korintiërs, die hem hoorden, geloofden en lieten zich dopen” (Hand.18:8).

De overeenstemming tussen dit vers en Marcus 16:15-16 is direct duidelijk. “Gaat heen... verkondigt... wie gelooft en zich laat dopen” en “... die hem hoorden, geloofden en lieten zich dopen.” Zouden deze Corintiërs zonder waterdoop behouden kunnen zijn? Het antwoord is een volmondig **NEE!** Kunnen u en ik zonder waterdoop behouden worden? Het antwoord is een volmondig **JA!** Hoe valt dit te verklaren?

De verklaring is eenvoudig. De Corintiërs werden behouden in de periode (bedeling) waarin God de gekruisigde Messias aan Israël aanbood en het Woord met bovennatuurlijke tekenen bevestigde. U en ik zijn behouden in de periode (bedeling) van het Geheimenis waarin God de “Gemeente die zijn Lichaam is” roept. De verandering in bedeling wordt gemarkeerd door Handelingen 28:28.

Paulus in Efeze

We mogen de ervaring van de apostel in deze stad niet los zien van de bediening van Apollos. De onderbreking aan het begin van hoofdstuk 19 mag de verhaallijn niet verstoren.

“Deze (Apollos) was ingelicht omtrent de weg des Heren en, vurig van geest, sprak en leerde hij nauwkeurig hetgeen op Jezus betrekking had, ofschoon hij ALLEEN WIST VAN DE DOOP VAN JOHANNES” (Hand.18:25).

Toen Paulus in Efeze aankwam, trof hij daar enkele discipelen aan.

“En hij zeide tot hen: Waarin zijt gij dan gedoopt? En zij zeiden: In de doop van Johannes. Maar Paulus zeide: Johannes doopte een doop van bekering en zeide tot het volk, dat zij moesten geloven IN HEM, DIE NA HEM KWAM, DAT IS IN JEZUS” (Hand.19:3-4).

Vóór het kruis was de volgorde: gedoopt worden tot bekering en dan geloven in Hem die zou komen, dat wil zeggen in Christus Jezus. Ná het kruis wordt de volgorde door onze Heer omgekeerd. Toen Hij hun was verschenen nadat Hij uit de dood was opgestaan, zei Hij: “Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden.”

De doop van deze Efeziërs was in strijd met de goddelijke volgorde en was daarom zinloos. Hun werk was zonder geloof, en als geloof zonder werken dood is, zijn werken zonder geloof ook dood.

“En toen zij dit hoorden, lieten zij zich dopen in de naam van de Here Jezus” (Hand.19:5).

Het pinksterkarakter van dit alles wordt duidelijk vermeld in het volgende vers: **“En toen Paulus hun DE HANDEN OPLEGDE, kwam de heilige Geest over hen, en zij SPRAKEN IN TONGEN EN PROFETEERDEN”** (Hand.19:6).

De waterdoop in de Brieven

Na de vermeldingen van de doop in het boek Handelingen te hebben onderzocht, gaan we nu over naar de brieven die in die periode zijn geschreven.

Deze vermeldingen zullen in chronologische volgorde worden behandeld.

“Toen de lankmoedigheid Gods bleef afwachten, in de dagen van Noach, terwijl de ark in gereedheid werd gebracht, waarin weinigen, dat is acht zielen, door het water heen gered werden.

Als tegenbeeld daarvan redt u thans de doop, die niet is een afleggen van lichamelijke onreinheid, maar een bede van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus” (I Petr.3:20-21).

Dit vers levert weinig problemen op als we rekening houden met de betekenis van de doop in de periode waarin deze brief werd geschreven.

De dagen vóór de zondvloed waren dagen van Gods lankmoedigheid. Paulus kon aan het einde van de bedeling van Handelingen zeggen:

“Maar van Israël zegt hij: De ganse dag heb ik mijn handen uitgestrekt naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk” (Rom.10:21).

Volgens zowel het Oude als het Nieuwe Testament zou de tijd van Jacobs benauwdheid volgen op de periode van Handelingen. De “bedeling van het Geheimenis” was nog steeds een geheim dat in God verborgen was.

In de dagen van Noach was de veilige plek bij hen die in de ark waren. Wanneer de stormachtige oordelen over de aarde komen, die zozeer lijken op het water dat tegen de ark beukt, zal de veilige plaats zijn bij hen zijn die zijn gedoopt.

Een leer van dopen

In Hebr. 6:1 spreekt de schrijver over het laten rusten van “het eerste onderwijs aangaande Christus” en het voortgaan naar het volkomene. In verband hiermee noemt hij “een leer van dopen”. Dit verwijst naar de levitische wassingen en heeft geen betrekking op ons onderwerp. Deze verzen mogen niet worden gebruikt als argument tegen de waterdoop.

Onderscheiden dopen

In Hebr. 9:10 worden dopen vermeld die in de meeste Nederlandse vertalingen¹³ niet voorkomen.

“Daar zij met hun spijzen en dranken en onderscheiden wassingen (= dopen) slechts bepalingen voor het vlees zijn, opgelegd tot de tijd van het herstel” (Hebr.9:10).

De schrijver kan het niet eens zijn met mensen die dit vers gebruiken als argument tegen de waterdoop. De waterdoop in de evangeliën en Handelingen was **NIET** één van de “verschillende dopen” die verband hielden met de tabernakel of de tempel. Evenmin kan het in verband worden gebracht met de term “bepalingen voor het vlees”. De term “bepalingen” zoals die wordt toegepast op de doop en het avondmaal zijn puur menselijke uitvindingen en hebben geen enkele Bijbelse grond.

Deze tekst kan niet terecht worden gebruikt als argument tegen de waterdoop. We mogen niet toestaan dat onze ijver ons ertoe brengt de duidelijke betekenis van de Schrift te verdraaien. Hetzelfde geldt voor het volgende gedeelte:

¹³ Naardense Bijbel (2024) heeft: “verschillende onderdompelingen” en in Hebr.6:1, “een leer over onderdompelingen.”

“Is Christus gedeeld? Is Paulus dan voor u gekruisigd, of zijt gij in de naam van Paulus gedoopt? Ik ben dankbaar, dat ik niemand uwer gedoopt heb dan Crispus en Gajus; zodat niemand kan zeggen, dat gij in mijn naam gedoopt zijt. Ook heb ik nog het gezin van Stefanus gedoopt; verder weet ik niet, dat ik nog iemand gedoopt heb” (I Cor.1:13-16).

Het is dwaas om op basis van deze verzen te willen bewijzen dat de apostel Paulus niet doopte, of dat hij de doop in die periode als onbelangrijk of verkeerd beschouwde. Het veertiende vers is slechts de eerste helft van een zin en mag niet los worden gezien van de tweede helft. Het is niet zo dat Paulus God dankte dat de gelovigen in Corinthe niet gedoopt waren, maar eerder dat hij dankbaar was dat hij er persoonlijk zo weinig mee te maken had gehad, aangezien de Corinthiërs de goddelijke ceremonie hadden veranderd in een partijleus, ze hadden zich verzameld rond de persoon die hen had gedoopt en hen tot partijleiders gemaakt. Dit weigerde Paulus te tolereren.

De volgende vermelding is belangrijk vanwege de invloed ervan op de opdrachten.

“Want Christus heeft mij niet gezonden om te dopen, maar om het evangelie te verkondigen” (I Cor.1:17). Als Paulus werkte onder de opdracht die in Mattheüs werd gegeven, had hij dit niet eerlijk kunnen zeggen. Als hij werkte onder de opdracht die in Marcus werd gegeven, dan was zijn uitspraak waar.

In Mattheüs werden zij gezonden om te onderwijzen en te dopen. In Marcus werden zij gezonden om het evangelie te prediken, maar de verantwoordelijkheid voor de doop rustte op degene die geloofde. Dit vers zegt daarom zonder twijfel dat Paulus **in de bedeling van Handelingen werkte onder de opdracht die in het zestiende hoofdstuk van Marcus is gegeven.**

Gedoopt in Mozes

Het volgende vers verwijst naar de doortocht van Israël door de Rode Zee.

“Gij weet, dat onze vaders... allen zich in Mozes lieten dopen in de wolk en in de zee” (I Cor.10:1-2).

Dit type vindt zijn antitype in de dood van Christus. Mozes was met de zonen van Israël in de wolk en in de zee. Zo werden ook wij verbonden en geïdentificeerd met onze Heer in zijn doop aan het kruis.

Gedoopt voor de doden

Het volgende vers maakt de vermeldingen van de waterdoop compleet.

“Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden, waarom laten zij zich nog voor hen dopen?” (I Cor.15:29).

Dit vers lijkt de schrijver voornamelijk moeilijk te verklaren. Het is voor hem een raadsel en hij vindt het beter om toe te geven dat hij er niets van af weet, dan de Amerikaanse gewoonte te volgen om “toch maar iets te zeggen”.

Samenvatting

Alle vermeldingen van de waterdoop in het Nieuwe Testament liggen nu voor ons. Van alle gedeelten die we hebben bekeken, zijn er slechts zeven (parallele gedeelten niet meegerekend) die duidelijk onderwijs geven over het doel en de betekenis van de waterdoop. Met andere woorden, een tekst als Johannes 1:28 geeft geen leerstellige instructie. De gedeelten die een duidelijk leerstellig onderwijs geven over het doel en de betekenis van de waterdoop zijn de volgende:

“Ik doop u met water tot bekering, maar Hij, die na mij komt, is sterker dan ik; ik ben niet waardig Hem zijn schoenen na te dragen; die zal u dopen met de heilige Geest en met vuur” (Matt.3:11);

“... het geschiedde, dat Johannes doopte in de woestijn en de doop der bekering tot vergeving van zonden predikte” (Marc.1:4);

“Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden” (Marc.16:16);

“En zelf wist ik niet van Hem, maar opdat Hij aan Israël zou geopenbaard worden, daarom kwam ik dopen met water” (Joh.1:31);

“En Petrus antwoordde hun: Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des heiligen Geestes ontvangen” (Hand.2:38);

“En nu, wat aarzelt gij nog? Sta op, laat u dopen en uw zonden afwassen, onder aanroeping van zijn naam” (Hand.22:16);

“Als tegenbeeld daarvan redt u thans de doop, die niet is een afleggen van lichamelijke onreinheid, maar een bede van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus” (I Petr.3:21).

Deze verzen lijken zorgvuldig geselecteerde bewijsteksten te zijn, die door iemand zijn uitgekozen om een theorie te onderbouwen dat de waterdoop essentieel is voor de verlossing. Maar de lezer kan elk vers zelf onderzoeken en ontdekken dat deze zeven verzen de leer van het Nieuwe Testament weergeven met betrekking tot het doel en de betekenis van de waterdoop.

Deze verzen laten zien dat de waterdoop tot bekering diende; hij werd de doop van bekering genoemd; hij was bedoeld voor de vergeving van zonden; hij was noodzakelijk verbonden aan het geloof tot behoud; hij was bedoeld om de Messias aan Israël te openbaren; het was een ceremoniële wassing en had verlossende kracht. Dat wil zeggen, hij had verlossende kracht ten aanzien van de komende toorn.

Het is gemakkelijk om over de waterdoop dingen te zeggen als: de waterdoop is een zegel voor gelovigen; hij neemt de plaats in van de besnijdenis; hij is een teken voor ongelovigen; hij is een belijdenis van Christus; hij is een symbool van onze dood, begrafenissen en opstanding met Christus; hij is de toegangspoort tot de plaatselijke kerk; hij is de initiatieverordening van het christendom; hij is het aantrekken van het uniform van een christen; dat we daardoor worden geïdentificeerd met een verworpen Christus; dat hij een begrafenissen met Christus is; dat hij een middel tot genade is; dat hij een getuigenis is dat je de leer van genade voor deze dag hebt aangenomen; dat hij je onder Gods verbondsgenade brengt; enz.

De voorgaande uitspraken zijn ontleend aan uitspraken over de waterdoop van fundamentalistische Bijbelleraars. Geen enkele uitspraak wordt ook maar enigszins ondersteund door de Schrift. Het zijn producten van menselijk redeneren, bedacht in een poging om een goddelijke ceremonie te verfraaien, zodat deze past in de huidige bedeling.

Ten minste negenennegentig procent van wat er wordt geloofd en onderwezen over de waterdoop ontbeert elke Bijbelse onderbouwing. Omdat zij geen Bijbeltekst hebben om hun verschillende theorieën over de waterdoop te onderbouwen, hebben sommige Bijbelleraars het aangedurfd om de verzen die spreken over onze doop met Christus te verdraaien en die leer toe te passen op de waterdoop. Daarmee zouden we geen enkel leerstuk meer overhouden over de reikwijdte, betekenis en het doel van de meest heerlijke doop in het Woord van God. Hun theorieën moeten kosten wat het kost worden ondersteund, zelfs als dat heerlijkheid van zijn doop met de dood aantast. Deze leraren zullen een groep gelovigen voortbrengen die meer heerlijkheid vinden in een waterpoel dan in het kruis van Christus. Zij willen ons doen geloven dat na de grote uitspraken van Jezus Christus over zijn doop met de dood, die Hij heeft gedaan toen Hij op aarde was, dit onderwerp is vervallen en vergeten, want volgens hen wordt er in de brieven geen enkele melding gemaakt van deze heerlijke doop.

In de volledige openbaring van de verlossing door genade, gegeven door de apostel Paulus, komen de doop met de dood van Christus en onze vereniging met Hem volledig tot hun recht. Deze verzen zullen nu worden besproken.

In zijn dood gedoopt

“Want gij allen, die in (tot) Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed” (Gal.3:27).

In Mattheüs 3:11 is de waterdoop tot bekering. Hier is een doop die tot Christus is. De waterdoop is niet tot Christus. Dit vers brengt ons naar het kruis waar we tot Christus gedoopt zijn in zijn dood, en zo hebben we Christus aangedaan. Iemand die dit vers wil laten verwijzen naar de waterdoop, heeft maar een slecht begrip van geestelijke waarden. Deze heerlijker doop wordt vollediger duidelijk gemaakt in Romeinen.

“Of weet gij niet, dat wij allen, die IN CHRISTUS JEZUS GEDOOPT zijn, IN ZIJN DOOD gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen” (Rom.6:3-4). Hier wordt geopenbaard dat gedoopt worden in Jezus Christus betekent gedoopt worden in zijn dood. Hier bevinden we ons op heilige grond. De schrijver aarzelt om veel te zeggen over deze verzen. Hij vertrouwt er liever op dat de heilige Geest vanuit deze verzen de lezer een heerlijk licht geeft op de doop met de dood die plaatsvond op Golgotha.

We denken nogmaals aan de Romeinse soldaten en de spottende, treiterende menigte. We horen opnieuw de slagen van de hamer terwijl de spijkers door zijn gezegende handen en voeten worden geslagen. We zien het kruis met zijn kostbare last, terwijl het wordt opgetild en in het gat in de rots op de plaats genaamd Golgotha wordt neergelaten. We drukken ons dicht tegen het kruis aan en zien het met doornen doorboorde voorhoofd en het met bloed besmeurde gezicht; we zien Hem terwijl Hij lijdt in Zichzelf, door toedoen van de mens, door toedoen van de satan en, het vreemdste van alles, door toedoen van God. Hij lijdt niet voor zijn eigen zonden, maar voor uw zonden en mijn zonden. De baren en de golven van Gods toorn gaan over Hem heen. Dit is zijn doop met de dood en wij zijn gedoopt in zijn dood.

Doop in de Bedeling van het Geheimenis

Iemand die de Bijbel zorgvuldig bestudeert, zal een verandering van bedeling onderkennen aan het einde van de periode die in het boek Handelingen wordt behandeld. Er is geen verandering in de verlossing of de grond van de verlossing, maar er is een groot verschil in de dingen en de positie die met de verlossing gepaard gaan.

Vóór Handelingen 28:28 schreef Paulus I en II Thessalonicenzen, I en II Corinthiërs, Galaten en Romeinen. **Ná** de verandering van bedeling schreef hij Efeziërs, Filippenzen, Colossenzen, I en II Timotheüs, Titus en Filemon.

Laten we eens kijken naar enkele van deze verschillen in waarheid vóór en na het slot van Handelingen.

De twee categorieën gelovigen, “Joden die geloven” en “heidene die geloven” in de Handelingentijd, worden niet langer erkend, omdat individuele Joden en heidenen “beiden met God in een lichaam verzoend zijn” (Hand.21:20,25; Ef.2:16). Zie I Cor.7:18-20, waar duidelijk staat dat God eiste dat het onderscheid tussen Joden en heidenen gehandhaafd bleef. In Christus was er geen onderscheid tussen Joden en heidenen, maar in de Handelingentijd waren er zowel Joden als heidenen in de “Gemeente Gods”.

In de Handelingentijd mochten de heidenen het evangelie van het heil horen dat aan Israël was gezonden, nu mogen de Israëlieten het heil horen dat aan de heidenen is gezonden (Handelingen 13:26 en Handelingen 28:28).

“De hoop van Israël” is vervangen door “de hoop van zijn roeping” (Handelingen 28:20 en Efeziërs 1:18).

Hij die gevangen zat vanwege de hoop van Israël, is nu “ter wille van Christus Jezus voor u, heidenen, in gevangenschap” (Handelingen 28:20 en Efeziërs 3:1).

De instructie om niet te trouwen in I Cor.7:8 is vervangen door het advies om te trouwen in I Tim.5:14.

Paulus, die had gezegd: **“zonder iets anders te zeggen dan wat de profeten en Mozes gesproken hebben”**, onthult nu geheimen die in God verborgen waren (Handelingen 26:22 en Col.1:25-26).

“Deel gekregen aan Israëls geestelijke goederen” en “gezegend tezamen met de gelovige Abraham” worden terzijde geschoven door de hogere waarheid “gezegend met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus”. (Rom.15:27; Gal.3:9 en Ef.1:3, St.Vert.).

Hij die kon genezen door handoplegging of het gebruik van zweetdoeken, wordt nu gedwongen om Trofimius ziek achter te laten in Milete en zijn geliefde Timotheüs te adviseren om “een weinig wijn” te drinken “voor uw gedurige ongesteldheden” (Hand.19:12; 28:8-9; II Tim. 4:20; I Tim.5:23).

En van de drie dopen uit de periode van Handelingen verdwijnen er twee met de verandering van het bestuur, om alle eer te geven aan de **ENE** doop van de huidige bedeling (Ef.4:5).

De ene doop

“... en u te beijveren de eenheid des Geestes te bewaren door de band des vredes: ÉÉN LICHAAM en ÉÉN GEEST, gelijk gij ook geroepen zijt in de ENE HOOP uwer roeping, ÉÉN HERE, ÉÉN GELOOF, ÉÉN DOOP, ÉÉN GOD EN VADER van allen, die is boven allen en door allen en in allen” (Ef.4:3-6).

In de huidige bedeling is er ÉÉN doop. Velen hebben moeite gedaan om de doop in de geest te vinden in de woorden ÉÉN GEEST, zodat de ene doop kan worden opgevat als de waterdoop. Maar dit levert **TWEE** dopen op en dat vernietigt niet alleen de eenheid van de Geest, maar verdringt ook onze **doop met Christus in de dood**.

Gewone mensen zullen altijd geloven dat één doop één is, twee dopen twee zijn en drie drie zijn.

De **ENE DOOP** van Efeziërs 4:5 wordt voor ons gedefinieerd in het enige andere vers dat over de doop gaat in de laatste zeven brieven van Paulus.

“En gij hebt de volheid verkregen in Hem, die het hoofd is van alle overheid en macht. In Hem zijt gij ook met een besnijdenis, die geen werk van mensenhanden is, BESNEDEN door het afleggen van het lichaam des vlezes, in de besnijdenis van Christus, daar gij MET HEM BEGRAVEN ZIJT IN DE DOOP. In Hem zijt gij ook mede opgewekt door het geloof aan de werking Gods, die Hem uit de doden heeft opgewekt” (Col.2:10-12).

Als wij **MET HEM** begraven zijn in de doop, dan was het zijn doop met de dood. Christus, die uit de doden is opgewekt, sterft niet meer; daarom wordt niet Hij met ons begraven in de waterdoop, maar wij zijn met Hem begraven in zijn doop tot de dood aan het kruis op Golgotha. Dit is de enige doop die in de huidige bedeling een plaats heeft.

Overweging van alle gedeelten die betrekking hebben op dit onderwerp bewijst dat er geen waterdoop is in Romeinen 6, Efeziërs 4 en Colossen 2.

Christus is alles

Als wij, als gelovigen in de Heer Jezus Christus, vrede en vreugde vinden door ons niet te beroepen op onze eigen gerechtigheid, maar onze gerechtigheid in Hem vinden; in het niet maken van onze eigen vrede, maar het ontvangen van de vrede die Hij heeft gemaakt; door niet op onze eigen werken te vertrouwen, maar te rusten in zijn volbrachte werk; door ons niet te beroepen op eigen verdiensten, maar ons te beroepen op zijn verdiensten; door geen aanspraak te maken op onze eigen positie, maar onze positie te vinden in Hem; door onze dood voor de zonde te vinden in zijn dood voor de zonde, laten we dan de hele weg gaan, zodat Hij alles mag zijn en wijzelf niets. Laten we onze enige doop vinden in de doop van Christus met de dood. Laten we niets van onszelf hebben, maar alles in Hem vinden. Laten we roemen in onze identificatie met Hem in zijn dood, begrafenissen en opstanding.

Appendix 1

De volgende verzen waarin de doop wordt genoemd, zijn op geen van de voorgaande pagina's geciteerd. Ze worden nu vermeld zodat de lezer alle verzen voor zich heeft om ze goed te kunnen overdenken.

“En koning Herodes hoorde van Hem, want zijn naam was bekend geworden; en men zeide: Johannes de Doper is opgewekt uit de doden en daarom werken die krachten in Hem” (Marc.6:14);

“Daarna ging Jezus met zijn discipelen naar het land van Judea en Hij vertoefde daar met hen en doopte. Doch ook Johannes doopte, te Enon bij Salim, omdat daar veel water was, en de mensen kwamen daar en lieten zich dopen” (Joh.3:22-23);

“Toen nu de Here vernam, dat de Farizeeën gehoord hadden, dat Jezus meer discipelen maakte en doopte dan Johannes, - ofschoon Jezus niet zelf doopte, maar zijn discipelen - verliet Hij Judea en vertrok weder naar Galilea” (Joh.4:1-3);

“En Hij vertrok weer naar de overzijde van de Jordaan, naar de plaats, waar Johannes de eerste maal doopte, en Hij bleef daar” (Joh.10:40).

De lezer kan deze verzen analyseren. Ze hebben alle betrekking op de waterdooop.

Op drie andere plaatsen wordt het woord dat gewoonlijk met ‘dooop’ wordt vertaald, vertaald met ‘wassen’ of ‘wassing’.

“En van de markt komende, eten zij niet, tenzij dat zij eerst gewassen zijn. En vele andere dingen zijn er, die zij aangenomen hebben te houden, als namelijk de wassingen (dopen) der drinkbekers, en kannen, en koperen vaten, en bedden” (Marc.7:4, St.Vert.);

“Want, nalatende het gebod Gods, houdt gij de inzettingen der mensen, als namelijk wassingen (dopen) der kannen en drinkbekers; en andere dergelijke dingen doet gij vele” (Marc.7:8, St.Vert.);

“De Farizeër verwonderde zich, toen hij zag, dat Hij Zich vóór het eten niet eerst wies (doopte)” (Luc.11:38).

Appendix 2

Een lijst van alle verzen in het Nieuwe Testament waarin de doop wordt genoemd, zal de lezer helpen om deze brochure aan Gods Woord te toetsen.

Mattheüs 3:6,7,11,13-14,16; 20:22-23; 21:25; 28:19;

Marcus 1:4-5,8-9,6:14; 10:38-39; 11:30; 16:16;

Lucas 3:3,7,12,16,21; 7:29-30; 12:50; 20:4;

Johannes 1:25-26,28,31,33; 3:22-23; 3:26; 4:1-2; 10:40;

Handelingen 1:5,22; 2:38,41; 8:12,13,16,36,38; 9:18; 10:37,47,48; 11:16; 13:24; 16:15,33; 18:8; 18:25; 19:3,4,5; 22:16;

I Cor.1:13,14,15,16,17; 10:2; 12:13; 15:29;

I Petrus 3:21;

Hebreeën 6:2;

Galaten 3:27;

Romeinen 6:3-4;

Colossenzen 2:12;

Efeziërs 4:5.

Appendix 3

Wedergeboorte door de doop

Wat betreft wedergeboorte door de doop, het besprenkelen van zuigelingen, zijn de woorden van Sir Robert Anderson ongeëvenaard.

“Er is een baby, gisteren geboren, maar zo zwak en ziekelijk dat zijn jonge leven elk moment kan eindigen. De vraag komt op: als hij sterft, wat is dan zijn toekomst?

Als hij sterft in zijn huidige toestand, wordt ons gezegd dat hij verloren is en de hemel niet kan binnengaan.

Maar, zo bepleiten wij, het arme schepsel weet niet eens zijn rechterhand van zijn linkerhand te onderscheiden; hij is volkomen onschuldig. Waarom zou hij zo gestraft moeten worden?

Persoonlijk onschuldig, ja, krijgen we als antwoord, maar door natuurlijke voortplanting behoort hij tot het gevallen geslacht, en de zonde van Adam moet hij naar de hel verbannen, tenzij het door wedergeboorte in de familie van God wordt opgenomen. Maar door het sacrament van de doop kan deze verandering zonder vertraging of moeilijkheid tot stand worden gebracht, en zo kan de verlossing van het kind worden verzekerd als de dood hem zou grijpen. Misschien kan iedereen het ritueel uitvoeren, maar aangezien dit een omstreden punt is, is het misschien goed om de zekerheid nog groter te maken en de hulp in te roepen van iemand die door God is aangesteld om de sacramenten te bedienen.

Maar stel dat de man die we te hulp roepen zijn beroep niet nakomt en ‘een slecht karakter en een immoreel leven blijkt te hebben’?

Dat zal, zo zijn we ervan verzekerd, op geen enkele wijze de geldigheid van het sacrament of de realiteit van de verandering die het in het kind teweegbrengt, aantasten. Als de man wettig gewijd is, zal God hem niettemin als zijn dienaar erkennen.

In een geval als dit heeft het geen zin om een beroep te doen op emoties. Maar zullen nadenkende en eerlijke geesten de kwestie overwegen en eerlijk antwoord geven op de vraag of zelfs in het bijgeloof van heidense volkeren, naar wie we zendelingen sturen, een concept van God te vinden is dat nog onwaardiger en weerzinwekkender is dan dit.

Wat voor soort God is dit die ons zo wordt voorgesteld? Een wezen dat onrechtvaardig, liefdeloos en wreed is, dat een onschuldig en hulpeloos kind aan het verderf overgeeft. Een wezen dat onredelijk, willekeurig en grillig is, dat zijn eeuwige bestemming zal veranderen als er een paar druppels water op worden gesprenkeld, vergezeld van het uitspreken van een paar kabbalistische woorden. Een onheilig, immoreel wezen, want Hij maakt gebruik van en erkent vertegenwoordigers, ongeacht hun karakter en levenswijze.

En toch is deze grove en godslasterlijke verkeerde voorstelling van God een essentieel onderdeel van de historische religie van het christendom.” (*The Bible or the Church*, pagina's 110-112).¹⁴

¹⁴ <https://archive.org/details/bibleorchurch0000ande/page/110/mode/2up?ref=ol>